سيكولوجيا المتعلم

د. مزوار محمد سعيد

Dr. Mezouar Mohammed Said, een Algerijns-Britse filosoof en opvoeder, een Algerijnse filosoof, auteur en opvoeder. Hij werd geboren in Tlemcen, Algerije, in 1988 en heeft bijgedragen aan de Arabische literatuur en filosofie, met name op het gebied van onderwijs en cultuurstudies. Hij is bekend om zijn boek "Hunting: In DZ-Coliseum" en om zijn werk over de Algerijnse identiteit en filosofie. Hij is ook een filosoof die woont in Birmingham, VK, met de Britse nationaliteit.

De Algerijnse school

Dr. Mezouar Mohammed Said

De conclusie van dit werk werd geschreven op een van de tafels van het "Café de la Paix" in de regio Duras in Zuid-Frankrijk tijdens de zomervakantie.

Dr. Mezouar Mohammed Saïd

Dr. Mezouar Mohammed Said, een Algerijns-Britse filosoof en opvoeder, een Algerijnse filosoof, auteur en opvoeder. Hij werd geboren in Tlemcen, Algerije, in 1988 en heeft bijgedragen aan de Arabische literatuur en filosofie, met name op het gebied van onderwijs en cultuurstudies. Hij is bekend om zijn boek "Hunting: In DZ-Coliseum" en om zijn werk over de Algerijnse identiteit en filosofie. Hij is ook een filosoof die woont in Birmingham, VK, met de Britse nationaliteit.

In de eerste klas komen we vaak leerlingen tegen die cijfers omdraaien tijdens het schrijven, en ook letters omdraaien wanneer ze woorden proberen te schrijven. Dit is iets wat ik bij een aanzienlijk aantal leerlingen in mijn klas heb waargenomen. Wat mijn aandacht echter trok, was toen een leerling de naam "Ahmed" verkeerd schreef, waarbij hij de richting van links naar rechts omdraaide in plaats van rechts naar links, zoals gebruikelijk is in het Arabisch.

Aanvankelijk dacht ik dat dit een normaal probleem was, aangezien deze leerling het "verwende" kind is van een van mijn collega's die Frans geeft. Ik nam aan dat zijn moeder, die gefascineerd is door de Franse taal, haar zoon wel Frans zou leren, wat waarschijnlijk voor verwarring zorgde. Als gevolg daarvan begon hij Arabisch te schrijven op een manier die beïnvloed was door de Franse schrijfstijl.

Ik nam met mijn telefoon een foto van de jongen die zijn bordje vasthield waarop hij "Ahmed" van links naar rechts had geschreven, met de Arabische letters in omgekeerde volgorde. Ik liet het aan zijn moeder zien om de situatie op te helderen, en zij bevestigde wat ik al vermoedde. Ze gaf toe dat haar zoon was beïnvloed door de Franse taal, die ze hem had bijgebracht, en dat hij zich meer concentreerde op het schrijven van Franse letters dan op het schrijven van Arabische woorden.

Om duidelijk te zijn: deze leerling is niet de enige in mijn eerste klas die letters in woorden omdraait. Sommige leerlingen draaien de letter 'Ayn' aan het einde van een woord om, waardoor het op het cijfer drie lijkt, enzovoort. Dit patroon is ook te zien bij cijfers, vooral het cijfer vijf. Ik weet niet waarom het cijfer vijf het meest wordt omgedraaid.

Om terug te komen op de kern van het probleem: het fenomeen van het omdraaien van letters of cijfers tijdens het schrijven is psychologisch gerelateerd aan wat in de psychologie bekend staat als "spiegelschrift". Deze techniek is gebruikt door genieën als Napoleon Bonaparte en Leonardo da Vinci, onder anderen. Het werd ook gebruikt voor het coderen van bepaalde vertrouwelijke zaken. Tot op de dag van vandaag wordt het op ambulances gebruikt om het woord "ambulance" omgekeerd te schrijven, zodat het correct kan worden gelezen in de spiegels door andere bestuurders.

Voor leerlingen wordt het echter beschouwd als een cognitief probleem vanwege hun onvolledige begrip van de letters en cijfers die ze leren. De leerling die spiegelschrift gebruikt, heeft moeite om te begrijpen wat hij schrijft; hij tekent in feite de letters in plaats van ze te schrijven, waardoor hij vorm en betekenis scheidt.

De Amerikaanse psychologische school classificeert het probleem van spiegelschrift bij leerlingen als onderdeel van "dyslexie", omdat het direct verband houdt met het onvermogen om te begrijpen wat er wordt geschreven. Daarom kunnen oplossingen niet alleen op de schouders van de leerkracht rusten; dit is een gedeelde verantwoordelijkheid van leerkrachten en ouders. Het aanpakken van dit probleem vereist intensieve training in correct schrijven, met nauwlettend toezicht op wat de leerling schrijft, zowel in de klas door de leerkracht als thuis door de ouders. Veelvuldig schrijven, wat in de onderwijspsychologie wordt beschouwd als een "tweede lezing", is de enige remedie tegen spiegelschrift.

De behandelingsperiode duurt tussen de drie maanden en twee jaar, afhankelijk van de intensiteit van het schrijf- en leesprogramma en de toewijding van de leerkracht, samen met de medewerking van de voogd van de leerling. Het is belangrijk op te merken dat een voogd die geen contact heeft met de leerkracht het voor de leerling – zijn of haar kind – moeilijker zal maken om het probleem te overwinnen. Bovendien, als de voogd conflicten heeft gehad met de leerkracht, kan het probleem langer dan twee jaar aanhouden en in sommige gevallen zelfs meer dan vijf jaar.

Er is een type leerling dat wordt omschreven als "verwend", en volgens mijn ervaring in het onderwijsveld is verwennen een van de felste vijanden van de leerling. Het wordt vaak een obstakel voor de nieuwe leerling – met name degene die naar het eerste jaar van de basisschool gaat – bij zijn of haar integratie in het onderwijsveld. Dit zorgt voor moeilijkheden bij het accepteren van het gezag van de leerkracht op school, omdat het kind eraan gewend is geraakt om geen enkel gezag te accepteren, ongeacht de aard of ernst ervan.

Een verwend kind is een leerling die problemen heeft met interacties, voornamelijk als gevolg van de buitensporige en ongeremde bevrediging van zijn behoeften en verlangens. Dit kunnen biologische behoeften zijn zoals eten en drinken of andere genoegens, tot het punt van volledige toegeeflijkheid. Dit resulteert in een obsessie met grootsheid, opgeblazen narcisme en extreme egoïsme.

Zulke kinderen worden niet verwend geboren, maar worden het als gevolg van de opvoedingsmethoden die hun ouders gebruiken, omdat ze hun kinderen op de best mogelijke manier willen opvoeden. Ze eindigen met het voortdurend vervullen van de verlangens van het kind, waarbij ze deze vaak onbewust omzetten in "rechten" waarvan het kind verwacht dat de omgeving er zonder bezwaar aan voldoet.

De psychologische opvoeding identificeert bepaalde gedragingen die verband houden met deze gevallen. Een verwend kind is

doorgaans alleen beleefd tegen anderen die het als vreemden beschouwt. Het vermijdt alle verantwoordelijkheden die het krijgt toegewezen omdat het alleen zijn eigen comfort erkent. Het begrijpt de betekenis van werk of verantwoordelijkheid niet en is niet compatibel met zijn leeftijdsgenoten, behalve door dominantie op te leggen. Als zijn leeftijdsgenoten in opstand komen of hem vermijden vanwege zijn slechte behandeling, kan hij hysterische woede-uitbarstingen krijgen zonder reden. Het veracht concurrentie van welke aard dan ook, faalt om iemand te respecteren met wie het direct te maken heeft – vooral zijn ouders – vanwege een angstaanjagend laag zelfbeeld, wat ertoe leidt dat het iedereen binnen zijn eigen sfeer wil hebben. Het gevaarlijkste is dat het het gevoel voor waarde in zijn leven verliest en er niet in slaagt het belang van geld of respect te begrijpen.

Ik kom dit type leerling vaak tegen in de eerste klas van de basisschool, wat leidt tot botsingen met hun ouders. De meeste verwende kinderen in mijn klas komen van ouders die zelf geen goede opvoeding hebben genoten. In plaats van mij aan te moedigen om gezag over deze verwende leerlingen te behouden, gebruiken de ouders elke mogelijke methode om "sociale" druk op mij uit te oefenen, in een poging mij te dwingen mijn gezag te laten varen en hun kinderen te behandelen zoals zij dat doen – hen zelfs in de klas te verwennen. Dit gebeurt echter niet bij mij, wat de gevolgen ook zijn.

Er zijn twee duidelijke modellen die ik vaak zie en die zich regelmatig herhalen. De eerste is het verwende kind omdat het het

kind is van een leerkracht binnen de onderwijssector, en het zichzelf superieur beschouwt aan zijn leeftijdsgenoten. Met de steun van zijn leerkracht-ouder – of het nu vader of moeder is – is dit het geval van een leerling in mijn klas wiens moeder een Franse lerares is. Ze wilde dat ik dat verwennen voor haar zoon in stand hield, en toen ik haar weerstand bood, voerde ze aan dat haar zoon de lessen niet kon begrijpen omdat de leerkracht in de klas in standaard Arabisch sprak. Op een dag vroeg ik haar zoon: "Kijk je naar tekenfilms, zoon?" Hij antwoordde: "Ja." Ik vroeg opnieuw: "En in welke taal spreken je favoriete tekenfilms?" Hij antwoordde: "In standaard Arabisch." Toen vroeg ik: "Dus hoe kun jij de lessen niet begrijpen terwijl je de tekenfilms wel begrijpt, jij dwaas?"

Verbale en fysieke discipline – "lichte tikken" – die regelmatig en systematisch wordt toegepast, is wat een verwend kind omvormt tot een gewone leerling. Een verwend kind in de eerste klas is echter een uitdaging die zich uitstrekt tot zijn ouders, en dit is wat de leerkracht moet aanpakken. Zoals ik zal uitleggen met het tweede model, dat ingewikkelder was, zowel met het kind als met de moeder, helaas.

Ik bevestig voor de tweede keer dat een verwend kind een volledig falende leerling is, tenzij de leerkracht die verantwoordelijk is voor hun eerste klas de taak op zich neemt om hen fysiek te disciplineren en verbaal te corrigeren. Hard optreden is de oplossing voor deze categorie leerlingen, anders wordt de

leerkracht net als een stofzuiger – die hun rommel in de klas en over het algemeen op school opruimt.

Het tweede model dat ik tegenkwam in mijn eerste klas was het kind van een weduwe, die allerlei soorten eerbare en oneerbare, legale en illegale methoden gebruikte om haar "verwende" zoon de overhand op mij – de leerkracht – te laten krijgen. Ik ging echter een felle strijd met haar aan en rustte niet totdat ik mijn doel had bereikt, door hen beiden te dwingen hun grenzen te respecteren. Dit was enerzijds om de sfeer in mijn klas te behouden en anderzijds om ervoor te zorgen dat ik de rest van de leerlingen op een normale manier les kon geven.

Dit verwende kind ondervindt veel moeilijkheden, waarvan de belangrijkste is dat hij niet kan erkennen dat hij zich in een onderwijsinstelling bevindt. Hij gebruikt grove taal tegen iedereen, waardoor hij verbaal beledigend is. Hij heeft moeite met het ontvangen, toepassen, onthouden, begrijpen en verteren van informatie mentaal. Bovendien kan hij vanwege onvolledige fysieke ontwikkeling geen pen met zijn vingers vasthouden. Het meest kritieke probleem is dat hij niemand respecteert, niet eens de leraar zelf.

De moeder is een weduwe in sociale zin, zonder grenzen aan haar daden, aangezien ze zelfstandig leeft en geen moment aarzelt om alle vormen van afpersing te gebruiken, met name morele chantage. Indien nodig zou ze zelfs haar fysieke autoriteit gebruiken zonder enige gedachte, en ze heeft er geen moeite mee

om het collectieve intellect te manipuleren om haar zaak te dienen – het temmen van de leraar om onderdanig te worden aan haar verwende zoon zonder enig schuldgevoel.

Ik stond voor een kind dat zowel medisch als sociaal als een "speciaal geval" werd gecategoriseerd, en mogelijk een toekomstige crimineel. Ik moest dit alles aanpakken met enerzijds ongeëvenaarde sluwheid en anderzijds de nodige hardheid. En dat is precies wat ik deed, ondanks dat ik me volledig bewust was van de uitdagingen en moeilijkheden die ik zou tegenkomen.

Ik onderwierp het verwende kind aan mijn strengheid met een precieze methodologie. Zelfs verbale straf werd vervangen door fysieke straf. Dit dreef de moeder tot hysterie, wat ertoe leidde dat ze talloze klachten indiende bij de schoolbewaker – die hoopte op een seksuele relatie met haar – wat ertoe leidde dat hij haar hielp bij het verspreiden van leugens over mij tegen de schooldirecteur. De situatie escaleerde tot het punt waarop ze probeerde duidelijke geruchten over mij te verspreiden, en zelfs een klacht indiende bij de "onderwijsinspecteur" (wat ik zal uitleggen wanneer ik de rol van de onderwijsinspecteur in de onderwijssector beschrijf). De inspecteur bezocht me en gebruikte zijn autoriteit op een extreem laffe en oneerlijke manier tegen mij. Toen al haar pogingen mislukten, diende ze een laatste klacht in bij de schooldirecteur, waarbij ze me confronteerde op zijn kantoor. Iedereen eiste dat ik de grove taal van haar zoon in de klas niet zou tolereren. De vergadering eindigde gewelddadig. En als voorbeeld van de hypocrisie van deze weduwe: ze kwam me dezelfde dag nog om

vergeving vragen voor wat er was gebeurd... bedrog kent geen grenzen of religie!

Dat verwende kind bracht zijn eerste jaar op school volledig onbewust door, en eindigde het jaar in dezelfde staat. Mijn enige succes in de omgang met deze zaak was dat ik erin slaagde hem Soera Al-Fatiha te leren, grove taal uit zijn spraak op school te verwijderen en hem een gevoel van respect bij te brengen, tot het punt waarop ik de enige persoon werd die zijn gedrag kon beheersen.

Mijn grote succes met hem was dat ik hem kennis liet maken met het schoolsysteem en hem leerde zijn leeftijdsgenoten te respecteren. Ik heb hem zelfs omgevormd tot een benedengemiddelde leerling, hoewel ik een groot deel van mijn zenuwen tijdens deze confrontatie verloor. Ik moest zelfs de kosten dragen van het beschadigen van een deel van mijn professionele imago. Maar zulke dingen kunnen me niet schelen, zolang ik maar werk aan het redden van een persoon uit de wereld van de misdaad waar zijn moeder – de weduwe – hem naartoe duwde, met haar onverschilligheid en haar aandringen om de leraar te onderwerpen aan de verlangens van haar verwende zoon.

Een andere moeilijkheid waarmee sommige leerlingen worden geconfronteerd, met name in het eerste jaar van de basisschool en in de beginfases in het algemeen, is een spraakstoornis, namelijk: stotteren.

Dit is een aandoening die veel problemen met zich meebrengt voor de leerling, en ik heb dit waargenomen bij een van mijn leerlingen, zowel binnen als buiten de klas.

Het was duidelijk dat dit kind ernstige problemen had met de uitspraak en zelfs met vloeiend spreken. Hij was zich bewust van wat hij wilde zeggen, maar was niet in staat om te uiten wat er in hem omging. Soms rekte hij woorden uit, andere keren herhaalde hij klankfragmenten, en bij sommige gelegenheden stopte hij onvrijwillig midden in een zin. Soms zorgde zijn sterke verlangen om te spreken ervoor dat hij in tranen uitbarstte om zijn lijden te verbergen.

Een heel trimester (drie opeenvolgende maanden) concentreerde ik mijn inspanningen op deze leerling. Ik intensiveerde zijn training in het lezen van letters en was geduldig met hem totdat hij de moeilijkste letters, zoals 'Ayn' en 'Khaa', beter kon uitspreken. Daarna werkte ik met hem aan het lezen van enkele koranverzen, met name Soera Al-Fatiha en de twee soera's van bescherming (Al-Ikhlas en Al-Falaq), totdat hij ze volledig onder de knie had. Tenslotte nam ik mijn toevlucht tot het herhaaldelijk laten zingen van enkele schoolliedjes. Ik ontdekte dat ik hem van een stadium van leesmoeilijkheden naar een stadium van spraakmoeilijkheden in slechts enkele segmenten en alinea's had gebracht.

Ik was niet de enige die hem hielp met zijn spraakcorrectie, want zijn vader bracht hem ook regelmatig naar sessies met een fonetiek specialist, wat hem enorm hielp, vooral bij de integratie met de

groep andere leerlingen. In het begin was het moeilijk voor hem om te communiceren met zijn leeftijdsgenoten, maar na het verbeteren van zijn uitspraak een beetje, begon hij met iedereen te interacteren en genoot hij er op een unieke manier van.

Ik merkte dat de leerling die aan stotteren lijdt soms gebaren maakt met zijn handen of zijn lichaam beweegt, met name zijn hoofd, om de aandacht van de luisteraar af te leiden. Bij andere gelegenheden trilden zijn lippen, flikkerden zijn oogleden snel en soms maakte zijn kaak onwillekeurige bewegingen. Dit alles resulteert in een zeer beperkt vermogen om effectief te communiceren.

Dit type leerling wordt gekenmerkt door angst zonder reden en voortdurend, vooral wanneer hij zich gedwongen voelt om voor de leraar te spreken, waardoor zijn gezichtsspieren zich spannen op een manier die zijn verlangen om te spreken weerspiegelt. In sommige gevallen kan hij zijn toevlucht nemen tot het gebruik van vreemde geluiden, zoals keelschrapen, om de aandacht van de luisteraar af te leiden, terwijl de gemakkelijkste methode voor hem om aan deze overweldigende situaties te ontsnappen het herhalen van bepaalde geluiden of fragmenten van woorden binnen de woorden zelf is. De moeilijkheid blijft vaak beperkt tot het begin van de spraak, waar de leerling worstelt met het initiëren van het gesprek.

De gevallen van stotteren variëren bij leerlingen, afhankelijk van hun emotionele stemming en mentale toestand, zoals uiteengezet in de onderwijspsychologische literatuur. Sommige gevallen

verergeren door intense stress, gevoelens van uitputting of druk door angst voor de leraar, zoals het niet kunnen geven van een antwoord of de angst om onder alle omstandigheden gestraft te worden.

De leerling die aan stotteren leed, was niet met deze moeilijkheid geboren. Na onderzoek van zijn sociale toestand en levensomstandigheden ontdekte ik dat hij in deze erbarmelijke toestand was beland door een psychologische schok, die het gevolg was van een strenge straf van zijn moeder toen hij nog jong was. Naaste familieleden vertelden dat toen hij begon te leren spreken, hij letters en woorden heel normaal uitsprak totdat hij op een dag veranderde van een volkomen normaal kind in een verdrietig kind dat met grote moeite sprak, vermengd met tranen en pijn.

Op een dag, terwijl ik (Dr. Mezouar Mohammed Said) stond uit te leggen aan de leerlingen in de eerste klas, waar de oudste niet meer dan zeven jaar oud is, kwam een meisje naar me toe, duidelijk overstuur door een van haar klasgenoten, en vroeg om iets in mijn oor te fluisteren. Zonder erbij na te denken, luisterde ik aandachtig naar haar, en ze vertelde me dat de jongen tegen haar had gezegd: "Als ik groot ben, zal ik met je trouwen!"

Ik voelde diepe woede en schreeuwde tegen die jongen en de rest van de klas: "Jullie moeten je klasgenoten respecteren, we moeten iedereen respecteren... enz." Maar daarmee was de kwestie niet afgelopen. Ondanks dat ik het meisje van de jongen scheidde, door haar aan de ene kant van de klas te plaatsen en hem aan de andere

kant, liet hij geen enkele kans voorbijgaan om haar lastig te vallen, hetzij door haar te slaan, te beledigen of haar in sommige gevallen tijdens de pauze te duwen. Dit bracht me ertoe om dit probleem te onderzoeken, omdat verwacht werd dat kinderen in de eerste klas nog in een "latente" toestand verkeren, om Freuds term te gebruiken, en dit gedrag leek afwijkend.

Het is vroege adolescentie, volgens onderzoek van experts in de onderwijspsychologie, die doorgaans plaatsvindt tussen de leeftijd van 10 en 13 jaar. Wat ik echter waarneem bij leerlingen, zowel in de klas als tijdens de pauzes op het schoolplein, wijst erop dat de leeftijdsrange voor vroege adolescentie is uitgebreid. In plaats van te beginnen op 10-jarige leeftijd, zoals de onderzoekers hadden vastgesteld door studies in de jaren 1970, begint het nu veel eerder in de 21e eeuw. Deze periode kan nu al beginnen vanaf de leeftijd van vijf... Ja, vijf, om vele redenen.

De invloed van digitale technologie, vooral de ongecontroleerde toegang die kinderen hebben in sommige landen – zoals in Algerije – heeft geleid tot de ontwikkeling van hun cognitieve vaardigheden op een manier die noch rationeel, noch aanvaardbaar is. Vanuit een positief perspectief zal de generatie die volgt op generatie "Z" waarschijnlijk de meest intellectueel geavanceerde en psychologisch voorbereide zijn op volwassenheid en rijpheid. De periode van jeugd krimpt en de adolescentie breidt zich uit, waardoor hun intelligentie snel toeneemt. Soms was ik getuige van een leerling uit deze generatie, die nog in de vierde klas zat, die veel slimmer was dan een van mijn collega-leraren – ondanks het

feit dat deze leraar tientallen jaren ervaring had. In mijn persoonlijke ervaring heb ik vijfdeklassers in een van mijn klassen gezien wier intelligentie die van de schooldirecteur en zelfs de onderwijsinspecteur overtrof, en wier intelligentie die van mij benaderde. Als ik niet was meegegaan met de veranderingen en voortdurend nieuwe ontwikkelingen had gelezen, zouden veel van deze leerlingen mijn intelligentie gemakkelijk hebben overtroffen.

De generaties die ik lesgeef zullen veel slimmer zijn dan onze generatie, vooral de vrouwtjes. Dit brengt me echter terug naar de negatieve kant van het fenomeen van de vroege aanvang van de adolescentie ten koste van de latente periode bij het lerende kind. Dit fenomeen resulteert erin dat veel leraren het nieuwe type leerlingen waarmee ze te maken hebben niet herkennen. De meeste van deze leraren, waaronder de directeur en zelfs de onderwijsinspecteur, blijven leerlingen op de oude manier benaderen. Dit is waar alle problemen ontstaan, wat leidt tot conflicten in plaats van leren, wat vaak uitmondt in botsingen tussen de opvoeder en de leerlingen, ondanks hun diverse achtergronden.

Elke basisschool heeft een functie van Directeur, en deze figuur beïnvloedt de leraren rechtstreeks en de leerlingen indirect. Het gevaar van hun invloed op de leerlingen, hoewel indirect, is echter beslissend. Strikte bureaucratische beslissingen van een directeur kunnen de leerling in een toestand van passie of een toestand van stagnatie brengen.

Op basis van mijn vele jaren ervaring in de onderwijssector is de basisschooldirecteur een psychologisch complex personage, dat sterk lijkt op de persoonlijkheid van Stephen in de film Django Unchained. Op elke basisschool is er een "Stephen" die tot taak heeft de school te leiden volgens de grillen van de meesters.

Stephen is een zwarte man uit het tijdperk van de slavernij in de Verenigde Staten, die dienst doet als huismanager voor een rijke familie. Hij heeft de leiding over een groep zwarte bedienden en slaven, kenmerkend voor die periode. Stephen staat bekend om zijn totale onderwerping aan zijn meester – zonder vragen, zelfs niet op formele wijze – maar tegelijkertijd speelt hij de rol van Farao/Mozes als het om andere slaven gaat, allemaal in ruil voor kruimels van gunst van de rijke landeigenaar.

De gevaarlijkste eigenschap van Stephens karakter is zijn instinct om zich vast te klampen aan het onderdrukkende racistische systeem dat de blanke meesters beschermt en de levens van de zwarte slaven vertrapt. De slaven zelf zagen Stephen als het grootste obstakel in hun streven naar vrijheid, en de geschiedenis heeft hen gelijk gegeven. Verraders binnen het eigen volk zijn vaak gevaarlijker dan externe vijanden.

Stephens karakter bestaat uit twee belangrijke psychologische eigenschappen:

1. De sadistische persoonlijkheidsstoornis

2. Sadomasochisme

De basisschooldirecteur vertoont onvermijdelijk sadistisch gedrag als het gaat om zijn relatie met de leraren onder zijn gezag, net zoals Stephen deed met de zwarte slaven onder zijn bevel. Sadistische persoonlijkheden worden gekenmerkt door wreedheid en herhaalde agressie, wat emotionele wreedheid, bedrog, manipulatie en zelfs verbale mishandeling kan omvatten, indien mogelijk. De Directeur schept er plezier in om pijn en lijden bij de leraren te veroorzaken.

Tegelijkertijd bezit de Directeur ook een masochistische persoonlijkheid. Dit betekent dat hij genot ontleent aan het ontvangen van psychologische marteling van degenen die boven hem in autoriteit staan, net zoals Stephen deed van zijn rijke meester. Een van deze Directeuren vertelde me ooit dat hij de uitvoerende macht vertegenwoordigde en daarom verplicht was om orders van hogere autoriteiten zonder vragen uit te voeren. Naar zijn mening bepalen degenen die zijn salaris betalen zijn lot. Helaas is dit de logica van een slaaf, en ik geloof dat er een aanzienlijk verschil is tussen uitvoerende macht en slavernij, meneer de Directeur.

Wanneer een leraar te maken heeft met een "Stephen-achtig" figuur, de schooldirecteur met dergelijke psychologische stoornissen, bevindt de leraar zich in een gevaarlijke situatie die om een bekwame aanpak vraagt. De leraar moet enerzijds confrontatie met deze dictator (verkleed als een konijn) vermijden en anderzijds niet negeren wat hij hem probeert te overtuigen.

Kortom, de leraar is in deze situatie als een acrobaat die over een heel dun touw boven een stapel vlammen loopt.

De voortdurende confrontatie tussen de leraar en de Directeur beïnvloedt onvermijdelijk de psyche van de leraar, hetzij door zijn humeur te verstoren, zijn lesmethoden en -plannen te verstoren, of hem in een onaangename positie te brengen die zijn prestaties voor de leerlingen negatief beïnvloedt. Daarom stel ik voor om het "toezichthoudende" gezag van de Directeur weg te nemen en hem in plaats daarvan verantwoordelijk te houden voor het communiceren van nieuwe wettelijke materialen en voorschriften, in plaats van het afdwingen en controleren van de uitvoering ervan. Dit zou leraren verlichten van deze administratieve last, die het hele onderwijssysteem belemmert.

Er is een type leerling dat op de eerste dagen op school op een onbeleefde manier komt. De leerling komt huilend aan, probeert zich niet van zijn vader of moeder te scheiden, weigert de klas binnen te gaan, probeert naar huis terug te keren en gebruikt veel excuses en trivialiteiten. Hij kan zelfs zo ver gaan dat hij onbeleefd is tegen de leraar of een schoolmedewerker die ingrijpt om hem te overtuigen zich bij zijn klasgenoten te voegen. Deze situatie kan dagen, maanden of zelfs tot het einde van het schooljaar duren, vooral in het eerste jaar van de basisschool.

De enige reden waardoor de leerling weigert zich bij zijn leeftijdsgenoten in de klas te voegen tijdens zijn eerste jaar op de basisschool is verwennen en het feit dat hij niet psychologisch is

voorbereid om de cocon van het huis te verlaten – zijn privéwereld, waar hij niets anders van kent – en de schoolwereld binnen te gaan, die een miniversie is van de echte wereld, waar hij verantwoordelijkheid leert en de basisbeginselen van zelfstandig leven.

De verantwoordelijkheid voor deze situatie ligt in de eerste plaats bij de verzorger, of het nu de moeder, vader of anderen zijn die de leerling in deze fase van zijn leven vertrouwt. Daarom valt er een extra verantwoordelijkheid op de leraar, met een nieuwe taak om deze schoolresistente leerling te integreren in het interne systeem van de school en het algehele leerproces.

Ik wil verduidelijken dat de taak van het integreren van de schoolresistente leerling niet alleen de verantwoordelijkheid van de leraar is. De verzorger die hem op de eerste dag bracht en hem elke dag na school thuis ontvangt, heeft een cruciale rol in het succes van het integratieproces. De verzorger moet vermijden om de beslissingen van de leraar met betrekking tot deze leerling, vooral de strenge, tegen te werken en mag zich niet bemoeien met wat de leraar doet. Het belangrijkste is om geen kwaad te spreken over de leraar, vooral niet in aanwezigheid van de schoolresistente leerling, omdat dit het beeld van de leraar in zijn geest kan breken, waardoor hij een nog grotere afkeer van school krijgt en probeert medelijden op te wekken bij de mensen om hem heen terwijl hij weigert te doen wat de leraar hem vraagt.

Wat de leraar betreft, hij moet een "zijden hand in een ijzeren handschoen" gebruiken met deze specifieke leerling. Dit betekent dat hij met hem moet grappen en hem moet aanmoedigen in alles wat met de lessen te maken heeft die hij krijgt, veel meer dan hij de andere klasgenoten aanmoedigt. Dit zal de leerling helpen de liefde van de leraar en de buitensporige aandacht voor hem te voelen, evenals zijn voorkeur boven de andere klasgenoten. Aan de andere kant moet de leraar hard en meedogenloos met hem omgaan wanneer hij fouten maakt en moet hij vermijden hem te vergeven, omdat het vergeven op het moment van de fout ervoor zorgt dat de fout een gewoonte wordt, wat leidt tot herhaling wanneer hij maar wil.

Het moeilijkste voor de leraar is om te proberen een zeer voorzichtige lijn te bewandelen in de omgang met deze schoolresistente leerling. De leraar moet hardheid gebruiken om de interne regels van de klas te verankeren en ze met kracht op te leggen om zijn rebellie te breken. Tegelijkertijd moet de leraar de leerling zo ver brengen dat hij beseft dat de leraar van hem houdt zolang hij zich aan de gedragsregels houdt, of het nu met de leraar, klasgenoten of anderen is.

Om het fenomeen van de "schoolresistente leerling" te voorkomen, ontdekte ik echter dat de site "Grade Power Learning", die ik bezocht in de Britse hoofdstad – Londen, en sprak met de verantwoordelijken ervan, het psychologische voorbereidingsproces uitlegde dat de verzorger/opvoeder moet

ondernemen om de nieuwe leerling te helpen zonder problemen naar school te gaan. Ze vatten het samen in de volgende punten:

- De leerling aanmoedigen om in de toekomst succesvol te zijn, met de verduidelijking dat school de enige manier is om al zijn dromen te verwezenlijken.

- Praten over de positieve kanten van leren op school en grote vreugde tonen aan het begin van de studie, met de nadruk dat school een uitstekende plek is om tijd door te brengen met leraren en klasgenoten.

- Benadrukken van het belang van respect voor de leraar en het luisteren naar hem.

- Organiseren van tijd en discipline, het vrijmaken van tijd voor recreatieve activiteiten.

- Vroeg opstaan en het vermijden van elektronische apparaten zoveel mogelijk voor het slapengaan.

- Aandacht besteden aan persoonlijke hygiëne en de kwaliteit van het voedsel als een vorm van motivatie.

De leerling wordt beïnvloed door de prestaties van zijn leraar – zowel binnen als buiten de klas. Deze prestaties worden beïnvloed door talrijke drukfactoren, waarvan sommige voortkomen uit de dagelijkse persoonlijkheid van de Directeur, maar ook uit de persoonlijkheid van de onderwijsinspecteur die regelmatig de klas

bezoekt. Dit plaatst de leraar onder een constante staat van controle totdat hij zijn onschuld bewijst.

Op basis van mijn ervaring binnen het onderwijssysteem wordt de functie van "onderwijsinspecteur" doorgaans vervuld door individuen die geestelijk ziek zijn, niet alleen psychologisch, maar in diepere zin. In het beste geval is de onderwijsinspecteur geestelijk ziek in een gevorderde mate, die onmiddellijke interventie vereist om hen te redden en om leraren te beschermen tegen hun waanideeën, en om generaties te beschermen tegen hun absurditeiten.

De onderwijsinspecteur is een individu dat lijdt aan een "Narcistische Persoonlijkheidsstoornis" (NPD), een chronische en wijdverbreide aandoening waarbij het individu een overweldigende zelfliefde en een gevoel van grootsheid heeft. Dit is een aandoening die uitgebreid is bestudeerd door psychoanalytici, met name Freud.

De onderwijsinspecteur bezoekt de klas onverwachts, neemt de positie van de leraar in en gebruikt zijn kantoor en materialen. Hij paradeert naar eigen goeddunken tussen de leerlingen, stelt vragen aan een geselecteerde leerling en onderbreekt de leraar naar eigen goeddunken tijdens de lessen. Na dit alles ontzegt de inspecteur de leraar zijn pauzes – dit is mij persoonlijk overkomen – alsof hij de leraar bezit, of alsof de leraar een slaaf uit zijn kudde was. Hij bekritiseert, zoekt naar fouten, en als er geen fouten worden gevonden, verzint hij ze uit het niets, al zijn ze nog zo triviaal. Hij

moet een rapport invullen op basis van zijn emotionele en mentale problemen ten opzichte van de doelleraar. Daarom zie ik de bezoeken van onderwijsinspecteurs slechts als een manier om persoonlijke rekeningen te vereffenen, niets meer.

De leraar moet de geestesziekte van de onderwijsinspecteur tolereren, vooral omdat de Collins English Dictionary narcisme classificeert als "een uitzonderlijke interesse in zichzelf en bewondering voor zichzelf", wat een buitensporige zelfliefde en een opgeblazen ego betekent, die probeert zijn denkbeeldige capaciteiten op een overdreven manier te tonen. Dit is precies wat de onderwijsinspecteur probeert te demonstreren wanneer hij de leraar ontmoet of tijdens onderwijsseminars, vooral in discussiesessies, die vaak gewoon kansen zijn voor de inspecteur om de leraar voor de rechter te brengen met valse beschuldigingen en leugens, allemaal alleen maar om zich superieur te voelen ten opzichte van de leraren binnen het district dat hij inspecteert. Veel inspecteurs schrijven, zelfs onbewust, het onderwijswijk aan zichzelf toe, door herhaaldelijk te zeggen "dit is mijn wijk!" alsof het een persoonlijk bezit is dat ze hebben geërfd of met eigen geld hebben gekocht.

De onderwijsinspecteur draagt een overdreven gevoel van belangrijkheid met zich mee, in de overtuiging dat hij de kern van het onderwijssysteem is, en dat zonder hem het onderwijs in het land zou instorten. Hij wijsmaakt zichzelf wijs dat hij succesvol en machtig is, en daarom gebruikt hij zijn administratieve macht op een willekeurige manier tegen de leraren. Het beste bewijs hiervan

zijn zijn periodieke rapporten. Hij gelooft dat hij uniek is vanwege het gevoel van recht dat in hem groeit terwijl hij alle ceremonies en evenementen bijwoont die binnen onderwijsinstellingen worden gehouden, terwijl hij op zijn ceremoniële platforms zit. Dit maakt hem een uitbuitend individu dat jaloers is en geen empathie heeft voor leraren. Hij wordt puur arrogant, voedt zich met zijn arrogantie en veroorzaakt veel lijden en moeilijkheden voor de leraren met wie hij werkt. Al deze symptomen zijn belangrijke componenten van de narcistische persoonlijkheid, volgens de Britse consultant Tennyson.

Wat betreft de behandeling: Narcistische Persoonlijkheidsstoornis verbetert volgens de Professor Psychologie aan de Universiteit van Chicago, Brent Roberts, met de leeftijd. Oudere individuen zijn minder narcistisch dan in hun jeugd. In de praktijk moet een narcist echter een intensieve therapie ondergaan, wat zeer moeilijk is omdat de narcist gelooft dat de therapeut onbelangrijk is en dat er geen waarde is in het spreken met hem. Dit is precies wat er gebeurt wanneer de leraar probeert enkele ideeën te corrigeren voor de onderwijsinspecteur met betrekking tot lesmethoden of de omgang met leerlingen.

Ik stel voor om de bezoeken die onderwijsinspecteurs aan leraren brengen af te schaffen, omdat deze bezoeken niets met onderwijs te maken hebben. Het zijn eerder persoonlijke vetes tussen de inspecteur en leraren, die de inspecteur ziet als slaven die offers voor hem moeten brengen. De inspecteur schrijft gunstige rapporten voor de leraar die zijn grillen volgt en schrijft kritische

rapporten voor de leraar die niet aan zijn verstoorde humeur voldoet. Het resultaat is het verlies van zowel de leraar als zijn leerlingen.

Ik merkte dat een van de leerlingen, die worstelt met veel moeilijkheden die verschillende aspecten van het leren beïnvloeden, vreemd gedrag vertoont. Deze leerling lijdt aan problemen met het ontvangen van informatie, het begrijpen ervan, het onthouden, het lezen van gegevens, het organiseren en zelfs het vasthouden van een pen. Dit betekende dat hij psychologisch buiten het leervermogen viel, omdat zijn cognitieve vaardigheden niet waren gekoesterd binnen het kader van de eerste verwerving. Dit maakte dat elke poging tot bewustwording voor hem volledig geblokkeerd leek. Bovendien leed hij aan volledige familiale verwaarlozing, waarbij zijn voogd diep betrokken was bij bedrog bij de communicatie met de leraar.

Deze leerling probeerde met de leraar in contact te komen tijdens het ontvangen van lessen met zijn leeftijdsgenoten, waarbij hij alle mogelijke middelen gebruikte om de aandacht te trekken. Als dat niet lukte, nam hij zijn toevlucht tot een toestand van relatieve lethargie, waarbij hij zijn leeftijdsgenoten zwijgend observeerde en in zijn geheugen elke andere leerling registreerde die werd geprezen of positief interacterede met de leraar. Vervolgens viel hij die leerlingen aan het einde van de lessen fel aan.

Dit gedrag, vooral tegen klasgenoten, escaleerde ongewoon. De leraar merkte zelfs dat deze leerling alleen ijverige, hardwerkende

leerlingen aanviel, maar niet de hele tijd. Er was een specifiek tijdstip voor deze aanvallen: het moment waarop de leerlingen de klas verlieten. Na maanden van observatie ontdekte de leraar dat deze leerling zelfs degenen begon aan te vallen die af en toe motivationele beloningen ontvingen.

Verwijzend naar de onderwijspsychologie lijdt deze leerling aan obsessieve liefde voor de leraar, een aandoening waarbij de leerling een intens verlangen voelt om de leraar te bezitten en te beschermen voor zichzelf alleen. Hij weigert de leraar met iemand te delen, niet eens met zijn leeftijdsgenoten in de klas, en kan falen of afwijzing door de leraar niet tolereren. Dit bracht hem ertoe de ijverige leerlingen aan te vallen, omdat hij zag dat zij de goedkeuring van de leraar kregen terwijl hij er niet in slaagde. Dit creëerde in hem een verlangen om die leerlingen met alle middelen, zelfs gewelddadig, uit de klas te weren, in de overtuiging dat hij hen daardoor volledig uit het leven van de leraar zou weren, waardoor de leraar alleen van hem zou zijn.

De situatie van deze leerling verslechterde door het gebrek aan erkenning van het probleem door zijn moeder. In plaats van zich te concentreren op het diagnosticeren van het probleem en te proberen het gedrag van de leerling te wijzigen met de steun van het onderwijsteam, onder leiding van de leraar, ontkende de moeder wat haar zoon doormaakte. Ze beschuldigde de leraar van ongegronde en onrealistische beschuldigingen en probeerde haar zoon voor te stellen als een volkomen normale leerling. Ondertussen, terwijl de andere leerlingen vooruitgang boekten in

hun lessen en zeer goed of soms uitstekend deelnamen aan activiteiten, werd deze leerling, die niet in staat was om hetzelfde te doen, nog gewelddadiger en weigerde vaak naar de les te komen, onder verwijzing naar excuses die geen basis in de realiteit hadden.

Ik was niet in staat om deze zaak aan te pakken vanwege de weigering van de voogd om te erkennen wat zijn kind doormaakte. De voogd maakte de leraar zelfs duivels in de ogen van de leerling om de waarheid voor de schoolomgeving te verbergen. Dit ontnam de situatie elke onmiddellijke interventie om het te corrigeren. In een normaal scenario had ik deze leerling bij elke gelegenheid moeten aanmoedigen, proberen hem ervan te overtuigen dat hij op hetzelfde niveau zat als zijn leeftijdsgenoten, of zelfs beter in veel gevallen, door zijn zelfrespect te vergroten, zelfs als dat betekende dat ik soms van de realiteit afweek.

In plaats van me te concentreren op het helpen van deze leerling om uit de cyclus van stemmingswisselingen, zelfhaat, jaloezie en gebrek aan respect voor anderen te komen, zag ik mezelf alleen maar bezig met het overtuigen van hem om de klas binnen te gaan, vanwege de intimidatie en demonisering waaraan zowel de leerling als ik werden blootgesteld. Helaas slaagde zijn moeder erin de samenleving te plezieren ten koste van haar zoon en zijn leraar.

De rol van de basisschool is in de eerste plaats opvoeding voordat leren begint. Het valt administratief onder het Ministerie van Onderwijs, waar de leraar de eerste mentor is voor de kinderen van

de natie. De leraar draagt de verantwoordelijkheid voor het begeleiden van hele opeenvolgende generaties, een verantwoordelijkheid die het koesteren van die onschuldige zielen inhoudt, zoals de oude Romeinse filosoof zei. Dit wordt gedaan door het bijbrengen van goede zeden, goed gedrag en een zuiver hart in die jonge geesten, waarvan de gemeenschap verwacht dat ze positief bijdragen.

Op basis van mijn ervaring in het onderwijsveld is opvoeding, los van de academische definities door denkers als Kant, Plato, Al-Ghazali en zelfs John Dewey, het proces van het vormgeven en verfijnen van het gedrag en de handelingen van de leerling door middel van verschillende methoden, ontvangen in de vorm van lessen en leringen. Het is een psychologische begeleiding die het individu verheft van een puur menselijke (dierlijk-instinctieve) toestand naar een menselijke (mentaal-spirituele) toestand. Op basis hiervan is opvoeding een van de nobelste beroepen ter wereld.

De opvoeding van een persoon begint op het moment dat zijn moeder door zijn vader wordt uitgekozen om zijn vrouw en de verzorger van zijn kinderen te zijn. De eerste fase van opvoeding begint tijdens de zwangerschap, zoals bewezen door westerse studies. De foetus reageert op de muziek waarnaar de moeder luistert tijdens de zwangerschap, herkent haar stem en neemt enkele interne aspecten van haar onderbewustzijn op. Na de geboorte draait het leven van de zuigeling de eerste paar maanden volledig om de moeder. Zij is het middelpunt van zijn wereld en

hij kent geen andere troost. Later maakt het kind kennis met andere familieleden, maar de moeder blijft het middelpunt van alle waarheden voor hem, zonder enige vermindering (Opmerking: dit onderwerp wordt uitgebreid besproken in het boek "My killer trains in Chicago").

Het opvoeden van een kind, of het nu een jongen of een meisje is, betekent niet alleen het verstrekken van voedsel, drinken, onderdak en kleding, samen met andere basisbehoeften en luxe. Hoewel deze noodzakelijkheden onmisbaar zijn, gaat opvoeding – specifiek voor mensen – verder dan deze fysieke behoeften. De leerling, het kind, is niet alleen een dier van een brutale aard; ze hebben ook spirituele behoeften die moeten worden vervuld, zoals liefde, genegenheid, gezelschap, emotionele ontwikkeling, uiting van gevoelens en andere essentiële aspecten van de ziel en haar behoeften.

Bij de opvoeding van de leerling – het kind – moet de moeder dagelijks enkele uren met hem doorbrengen, hem knuffelen en delen in zijn unieke wereld, die voor ons volwassenen misschien naïef lijkt, maar voor het kind de essentie van het leven in al zijn dimensies is. Iedereen die deze "naïeve" ideeën bespot, heeft geen respect voor het bestaan van het kind.

De verantwoordelijkheid is niet beperkt tot de moeder in haar rol als voedster. De vader moet ook volledig aanwezig zijn als vader, tijd doorbrengen met het kind, luisteren naar zijn onschuldige gedachten, met hem omgaan, de rol spelen van vriend, metgezel,

beschermer en zelfs garant in het leven. Volgens Freud vertegenwoordigt de vader de totem van kracht voor het kind, bedoeld om de externe wereld te trotseren om het kind te beschermen tegen gevaren.

Na de moeder, vader, directe familie, uitgebreide familie, buren en geliefden, komt de rol van de leraar. De leraar heeft de taak om de leerling te begeleiden en te ondersteunen. Op school is de leraar de bron van waarheid voor de leerlingen. Ik herinner me nog goed hoe een van mijn collega's, een leraar, per ongeluk een fout op het bord schreef bij het schrijven van Soera Al-Humazah, waarbij hij het woord "Lamzah" uit het vers wegliet. Een moeder ontdekte de fout toen ze de soera met haar kind doornam voor een toets, maar de leerling ontkende de correctie van de moeder, verwierp de Koran en weigerde de correctie van iemand anders te accepteren, terwijl hij nog steeds vasthield aan wat zijn leraar had gezegd. Als de leraar de fout niet had erkend en deze voor iedereen had gecorrigeerd, zou de fout in de hoofden van deze leerlingen zijn blijven hangen als een onveranderlijke waarheid. Inderdaad, opvoeding begint en eindigt met de ouders, maar de basisschoolleraar, vooral de eerste klas leraar, speelt een cruciale rol in beide richtingen – positief en negatief. Daarom moeten leraren onder alle omstandigheden worden gerespecteerd.

Al vele jaren werk ik als leraar – een professor binnen een onderwijssysteem dat is gebaseerd op de Gestalttheorie in het onderwijs, bekend als het "Tweede Generatie" systeem. Dit systeem is kort gezegd gebaseerd op het principe van overgang van

het geheel naar het deel in een duidelijke aflopende volgorde. De leerling begint met het leren van de zin, splitst deze vervolgens op in woorden, gevolgd door het opdelen van het woord in letters via fonetische segmentatietechnieken. De laatste fase omvat het ontdekken van de specifieke letter die moet worden bestudeerd.

Dit onderwijssysteem is zeer succesvol in zijn regio van herkomst, namelijk de Germaanse landen, en het heeft veel psychologische voordelen, vooral voor de leerling. Het gaat weg van de dwang van het uit het hoofd leren, waarbij de leraar overgaat van een loutere instructeur naar een gids en metgezel. Bovendien heeft de afschaffing van overgangsbeoordelingen voor eerstejaarsleerlingen en hun automatische overgang naar de volgende klas veel druk verminderd, waardoor de leerling tijdelijk later in aanraking komt met verantwoordelijkheid. Dit heeft ook de impact verminderd van de normatieve observaties door de leraar, wat de jongere leerlingen aanzienlijk heeft ontlast.

Binnen het onderwijssysteem waartoe ik behoor, maakte de verschuiving in culturele omgeving en de uniciteit van de menselijke context waarmee ik werk, het Tweede Generatie systeem echter moeilijk te begrijpen voor opvoeders. Een leraar die bijvoorbeeld meer dan 20 jaar ervaring heeft met het doorlopen van lessen van deel naar geheel – dat wil zeggen van de letter naar de zin – heeft het moeilijk gevonden om het concept van overgang van de zin naar de letter, van het geheel naar het deel, te accepteren. Bovendien zagen onderwijsfunctionarissen, met name sommige bureaucraten zoals de "onderwijsinspecteur" die geen

Germaanse of Engelse talen machtig is en gewend is aan het slechte Latijnse/Franse onderwijssysteem vanwege zijn bewondering voor alles wat Parij's is, een kans om elke leraar aan te vallen die het Tweede Generatie systeem in de klas toepaste. Dit werd gedreven door twee hoofdredenen: ten eerste zijn aanvankelijke afwijzing van alles wat anders was dan waaraan hij gewend was, en ten tweede zijn onwetendheid over het Tweede Generatie systeem en alles wat het met zich meebrengt.

In tegenstelling tot de verwarring waarmee veel opvoeders te maken hebben die niet vertrouwd zijn met Europese talen, en die nog steeds opereren binnen het onderwijssysteem waarin ik ook werk, heb ik het Tweede Generatie systeem volledig geïmplementeerd. Mijn vaardigheid in enkele Germaanse talen, samen met bezoeken aan Europese landen waar het systeem met wisselend succes werd geïmplementeerd, hielpen me hierbij. Ondanks dat ik sterke tegenstand ondervond van de "onwetende onderwijsinspecteur die het onderwijsdistrict waar ik werk leidt", ontdekte ik bepaalde hiaten die hier moeten worden aangepakt als aanbevelingen van een leraar die heeft geëxperimenteerd met het Tweede Generatie systeem binnen een onderwijskader dat gewend was aan het Eerste Generatie systeem (het Latijnse systeem).

Ik zal me concentreren op twee belangrijke punten die ik essentieel acht voor het Tweede Generatie systeem: een positief en een negatief.

1. De afschaffing van normatieve beoordelingen voor eerstejaarsleerlingen heeft druk weggenomen en het fenomeen van rivaliteit en wrok veroorzaakt door vergelijkingen tussen klasgenoten uitgeroeid. Dit is een groot positief aspect, omdat het leerlingen verenigt en consolideert.

2. De automatische overgang van de eerste naar de tweede klas, hoewel het psychologische druk op leerlingen verlicht en de angst voor toetsen wegneemt, heeft een negatieve invloed gehad op de manier waarop sommige ouders hun kinderen ondersteunen. Ik heb opvallende verwaarlozing en zorgwekkende laksheid gezien bij sommige ouders, vanwege hun vertrouwen dat het automatische overgangssysteem hun kind naar de volgende klas zal brengen. Dit heeft een negatieve invloed gehad op de academische prestaties en zelfs op de emotionele betrokkenheid bij het verantwoordelijkheidsgevoel van de leerling binnen en buiten de klas, met name met betrekking tot het onthouden en beheersen van de les.

In veel situaties die ik heb meegemaakt tijdens mijn loopbaan in het onderwijs, heb ik een fluwelen beeld gezien dat van een leerling werd geschetst, waarbij deze leerling – een student – werd onderworpen aan "niet-ernstige" lijfstraffen of enige vorm van discipline door de leraar in de klas nadat de leerling gedrag had vertoond dat als "onacceptabel" werd geclassificeerd binnen de kring van goede zeden, of een van de instructies van de leraar had overtreden, of bijvoorbeeld zijn lessen niet had herhaald. De dag na dit "ongelukkige" incident neemt de voogd van de leerling – de

vader of moeder – zijn kind bij de hand en gaat naar school, op zoek naar de leraar om hem uit te schelden in het bijzijn van zijn kind, en vaak in het bijzijn van anderen, op een uiterst onbeleefde manier.

De openbare school waar ik werk, is onderworpen aan een reeks wetten die zijn uitgevaardigd door de wetgevers van het land. Een van deze wetten is de specifieke wet met betrekking tot de discipline van leraren, die ouders uit het hoofd kennen. Ze zijn zich ervan bewust dat lichamelijke straf van een leerling strafbaar is op grond van deze wet, met een boete geclassificeerd op niveau vier, wat ertoe kan leiden dat de leraar voor de rechter wordt gesleept en mogelijk wordt ontslagen uit zijn onderwijspositie, naast het feit dat hij in een gevangeniscel wordt gegooid, zoals in de gevangenis van "Ain Fezza".

Een kind wordt rebels geboren, houdt zich niet aan regels, ongeacht hun type of sociale waarde. De eerste taak van het gezin is om deze rebellie in te dammen en het kind alle sociale normen bij te brengen voordat het naar de basisschool gaat, waarna deze taak wordt overgedragen aan de leraar. Daarom geloof ik dat het beheersen van rebelse leerlingen – vooral die in de eerste klas – alleen kan worden bereikt door middel van straf, met name niet-ernstige lijfstraffen, omdat de maatschappelijke context dit vereist. Dit is dezelfde manier waarop onze families hun kinderen opvoeden. De vader die weigert toe te staan dat zijn kind door de leraar wordt gestraft, wat het kind ook heeft gedaan, is dezelfde die

zijn zoon gewelddadig zal slaan als het kind bijvoorbeeld een van de huisregels overtreedt.

Het probleem met de rebelse leerling die ziet dat zijn leraar wordt berispt, en vaak aangevallen, door de ouder, is dat het beeld van de leraar als tuchtmeester in zijn geest wordt verbrijzeld, waardoor de leerling nog rebeller wordt, niet alleen tegen de leraar, maar ook tegen zijn klasgenoten. In een later stadium – vaak tijdens de adolescentie – zullen ze zelfs in opstand komen tegen hun eigen ouders, helaas.

Er zijn enkele gewelddadige misstanden door bepaalde leraren, die onrecht kunnen veroorzaken bij een leerling, vaak vanwege persoonlijke problemen tussen de leraar en de ouder, die niets met het onderwijs zelf te maken hebben. Als een ouder echter met een dergelijke situatie wordt geconfronteerd, moet hij de leraar buiten het zicht van zijn kind berispen om het beeld van de leraar als tuchtmeester in het hoofd van de leerling te behouden. Discipline is noodzakelijk in de basisschoolfase; het is een fundamenteel onderdeel van het onderwijsproces dat de weg bereidt voor leren en algemene levensdiscipline.

Wat ik heb opgemerkt, is dat ouders die de leraar aanvallen in de meeste situaties die ik heb meegemaakt, vaak kinderen hebben die verwende leerlingen zijn met leerproblemen. Deze ouders proberen de leraar misschien aan te vallen om hen te intimideren, in de hoop goede cijfers op examens te bemachtigen om toekomstige problemen te voorkomen. Deze situaties leiden echter doorgaans

tot volledig tegengestelde resultaten voor de leerling en zijn ouders. Veel leraren die hun tuchtmeesterbeeld in de ogen van de leerlingen hebben verloren, beschermen zichzelf uiteindelijk tegen de woede van de ouder door hun rebelse leerlingen te verwaarlozen, wat de rebellie van deze kinderen alleen maar vergroot. Als gevolg hiervan bereiken ze niet de gewenste resultaten, en de verliezen zijn tweeledig – de leerlingen worden noch gedisciplineerd, noch leren ze.

Ik merkte dat sommige leerlingen in de eerste klas het fenomeen van "dyslexie" ervaren. Je kunt zien dat een leerling, zoals beschreven in het dialect van onze oosterse broeders in de Arabische wereld, "memoriseert zonder te begrijpen". Dit betekent dat het kind de hele tekst kan reciteren zonder grammaticale of taalkundige fouten, maar als je hem onderbreekt en vraagt naar de locatie van een bepaald woord, zal hij niet kunnen antwoorden omdat hij de letters niet kan lezen zodra ze in woorden zijn gecombineerd, of woorden in zinnen.

Dit fenomeen, dyslexie, komt voor bij leerlingen van wie de ouders er niet in slagen de werkelijke toestand van hun kinderen te erkennen tegenover de samenleving en leraren, vooral de opvoeders. Deze ouders proberen de leerproblemen van hun kinderen te verbergen voor de leraar en anderen, uit angst dat dit hun geïdealiseerde beeld van hun kind zal schaden. Dit fenomeen treft ook verwende kinderen van wie de ouders losstaan van de realiteit van hun kinderen. Ze zien hun kinderen als perfect en geloven dat ze niet bekritiseerd mogen worden, zelfs als de

uitdagingen, zoals het lijden aan dyslexie, duidelijk en reëel zijn. Dit verergert de moeilijkheden waarmee deze leerlingen worden geconfronteerd, vaak verergerend door de koppigheid van de ouders of de vertraging bij het aanpakken van het probleem.

Een kind dat niet alle letters van het alfabet kan herkennen, zal onvermijdelijk moeite hebben met dyslexie. Er zijn echter verschillende gradaties van moeilijkheid met dit fenomeen. Een leerling kent bijvoorbeeld de vormen of klanken van de letters niet, wat een zeer complex geval is. Het diagnosticeren en behandelen van dergelijke gevallen kan veel moeilijker zijn dan een leraar zich kan voorstellen. Sommige leerlingen herkennen de vormen van de letters, maar kunnen ze niet associëren met hun klanken, wat hen op het tweede niveau van moeilijkheid plaatst. Een andere groep kan de klanken herkennen en goed associëren met de vormen door middel van verschillende tekens en markeringen, maar heeft nog steeds moeite met het lezen van woorden. Dit betekent dat ze er niet in slagen de letters tot een enkel woord samen te voegen.

Volgens de pedagogische psychologie is de leraar de meest geschikte persoon om dyslexie te diagnosticeren, omdat hij dagelijks met de leerlingen omgaat en hen begeleidt tijdens hun kritieke ontwikkelingsfasen, die door de meeste psychologische scholen, met name Angelsaksische, worden beschouwd als tussen de leeftijd van vier en twaalf jaar.

Zodra dyslexie is vastgesteld, hetzij door de opvoeder of een psychologische expert, is het essentieel om het

moeilijkheidsniveau te bepalen om de juiste behandeling toe te passen. Deze beoordeling gebeurt door middel van een reeks tests, die cultureel relevant moeten zijn en rekening moeten houden met de psychologische paraatheid van de leerling.

Elk moeilijkheidsniveau vereist een specifieke behandelmethode. Een leerling die de letters van het alfabet niet kan herkennen of hun vormen niet met klanken kan verbinden, wordt bijvoorbeeld als een zeer moeilijk geval beschouwd. Bij de behandeling van een dergelijk geval is het belangrijk om te voorkomen dat woorden fonetisch worden opgedeeld bij het opnieuw introduceren van een doell en in plaats daarvan te proberen de letter direct aan zijn klank te koppelen voordat u verder gaat met de volgende letter.

Vroegtijdige detectie van dyslexie versnelt het behandelingsproces voordat het verergert. Het betrekken van ouders bij zowel diagnose als behandeling is cruciaal, gezien de beperkte tijd die een leraar in de klas heeft om voor de rest van de leerlingen te zorgen. Het is van vitaal belang om de meerderheid niet te verwaarlozen ten gunste van de minderheid.

Het probleem van concentratie bij leerlingen is een inherent probleem in hun psychologie, variërend in gradaties. Dit komt door vele redenen en factoren. Ik bedoel niet alleen concentratie tijdens toetsen, maar ook concentratie tijdens de lessen, met name wanneer een leraar een specifiek concept uitlegt, of wanneer een leerling wordt gevraagd een opdracht te voltooien.

Concentratie is de combinatie van alertheid, scherpte en de activering van zintuiglijke vermogens om specifieke informatie te begrijpen of een probleem op te lossen. Het is een mentaal proces dat verbonden is met een fysiek zintuig, en deze samenwerking is wat vaak intelligentie wordt genoemd. Intelligentie wordt gemeten aan de hand van de snelheid waarmee dit proces (concentratie) wordt voltooid, die van leerling tot leerling verschilt.

Generatie 'Z' heeft over het algemeen problemen met concentratie. Door hun constante gebruik van schermen en continue blootstelling aan blauw licht is aangetoond dat de coördinatie van hun zenuwcellen en zintuiglijke organen in een staat van constante vertraging verkeert, waardoor het voor hen moeilijker is om zich te concentreren. Helaas valt dit probleem samen met de zorgwekkende stijging van gezinsontwrichtingen, wat leidt tot ernstige verwaarlozing van kinderen, zowel thuis als buiten, waardoor leerlingen met weinig oplettendheid en mentale afleiding naar de lessen gaan. Dit probleem moet zoveel mogelijk worden aangepakt.

Als leraar heb ik mezelf geconfronteerd gezien met een groep leerlingen die zich niet concentreren op de informatie die ik geef, die deelnemen afhankelijk van de aard van de les of de algemene stemming in de klas. Bij veel gelegenheden ontdekte ik dat mijn eigen emotionele toestand de algemene stemming van de leerlingen beïnvloedt, wat leidt tot een zeer vreemde situatie.

Het gebrek aan focus op beoordelingsonderwerpen of toetsen is voor mij begrijpelijk, omdat het verband houdt met de sociale druk die ouders op hun kinderen uitoefenen, voortkomend uit een verlangen om cijfers te behalen die in hun eigen emotionele behoeften zullen voorzien, met als doel een hoge sociale status te bereiken ten koste van hun kinderen en hun ambities.

De afwezigheid van focus vanwege de aard van school, die een nieuwe omgeving is voor leerlingen in de eerste klas, is altijd het gevolg van de stress veroorzaakt door het gebrek aan psychologische voorbereiding die het kind zou moeten ondergaan voordat het een leerling in de klas wordt. Dit heeft een negatieve invloed op veel leerlingen die tijd nodig hebben om zich aan te passen aan de nieuwe omgeving – de school – laat staan zich te concentreren op lessen en bij te dragen aan hun succes door eraan deel te nemen.

De situatie die mij echter vreemd leek en nog steeds vreemd lijkt, die ik eerder noemde, is wat er gebeurt met een leerling die aandacht besteedt aan elk detail in de klas – zoals het schoolbord, de decoratie aan de muren, de kleding van de leraar en zelfs de kleur van de notitieboekjes en agenda's van zijn klasgenoten – maar zich niet concentreert op wat de leraar zegt tijdens de lesuitleg.

Na me te hebben geconcentreerd op voorbeelden van deze leerlingen, ontdekte ik dat al degenen die zich op alles concentreren behalve de les – zonder uitzondering – negatieve

gevoelens hebben jegens de leraar. Deze gevoelens komen voort uit vele mogelijke oorzaken, zoals angst voor de leraar, onwil om naar school te gaan of moeite om zich los te maken van het ouderlijk huis, onder andere.

Een leerling die goed is voorbereid voordat hij naar school gaat, merkt dat leren in de eerste klas net zo routineus wordt als eten, drinken en spelen. Ik heb veel leerlingen gevonden die uitblinken en zelfs mij als leraar overtreffen in het geven van lessen en het uitleggen van ingewikkelde problemen aan hun leeftijdsgenoten – niet om een bepaalde reden, maar omdat ze begrijpen dat school gewoon een ander onderdeel van het leven is, zoals thuis. Aan de andere kant zal een leerling die van huis wordt weggehaald en zich in een nieuwe omgeving bevindt die niet aan zijn recreatieve behoeften voldoet, helaas lijden onder aanzienlijke psychologische druk, waardoor hij zich op alles om hem heen concentreert behalve op de leraar en wat hij zegt.

Op een dag bezocht een moeder mij, bang voor wat de psycholoog haar had verteld over de geestelijke gezondheid van haar jonge dochter. Het meisje kreeg onderwijs en was een leerling in mijn eerste klas. Nadat de moeder tekenen van verdriet en spijt had getoond, vertrouwde ze me toe dat haar dochter was gediagnosticeerd met hyperactiviteit, volgens de psycholoog – die naar mijn mening ook psychologische behandeling nodig had. Ik probeerde haar gerust te stellen en stelde haar op haar gemak, terwijl ik met de leerling omging, wat tijd en geduld vergde.

Hyperactiviteit is een neurologische aandoening die zich ontwikkelt tot een psychologische stoornis, waardoor de getroffenen talrijke activiteiten ondernemen op een ongeorganiseerde en onlogische manier, zonder enig gevoel voor orde of behoefte aan rust. Het is beweging omwille van de beweging, in plaats van beweging om stilte te elimineren.

Hyperactiviteit heeft in eerste instantie een negatieve invloed op een leerling, waardoor het moeilijk voor hem wordt om lessen te begrijpen of zich aan de klasregels en het schoolsysteem in het algemeen te houden. Dit leidt tot talrijke problemen met leraren en ander personeel, evenals met leeftijdsgenoten. Het effect van hyperactiviteit op een leerling is aanzienlijk, met name op gebieden als roekeloosheid en impulsiviteit, waardoor het moeilijk voor hem is zich te concentreren en wat kan leiden tot falen om te begrijpen. Dit kan de spraakontwikkeling, motorische vaardigheden vertragen en leiden tot problemen met het zelfbeeld in vergelijking met anderen, wat sociale conflicten of isolement kan veroorzaken, wat uiteindelijk leidt tot eenzaamheid. De leerling kan ook onvoorzichtig zijn tegenover oudere mensen, terwijl zijn relaties met leeftijdsgenoten ongezond zijn.

Wat betreft de betreffende leerling die aan hyperactiviteit leed, heb ik vernomen dat ze nog nooit naar school was geweest voordat ze naar mijn eerste klas kwam. Ze had geen kleuterschool of moskee bezocht, en zelfs de korte koranverzen die ze uit het hoofd kende, waren het resultaat van de inspanningen van haar ouders thuis.

Het duurde niet lang voordat we hechter werden, meer als vrienden dan als leraar en leerling. Ze vertrouwde me volledig en begon alles te delen wat er in haar dagelijks leven gebeurde, zelfs de kleine incidenten thuis. Ik moedigde haar in het openbaar aan wanneer ze vragen correct beantwoordde en berispte haar zachtjes in het bijzijn wanneer ze fouten maakte voor haar leeftijdsgenoten. Zoals ik verwachtte, werd ze zeer competitief en bootste ze elk gedrag na dat lof ontving, in de hoop soortgelijke erkenning te krijgen. Na verloop van tijd verbeterde ze aanzienlijk. Ze was in staat haar bewegingen het grootste deel van de tijd onder controle te houden, hoewel ze worstelde met emotionele uitbarstingen op momenten van woede of extreme vreugde.

Ik kwam een ander soortgelijk geval tegen toen een moeder kwam uitleggen dat haar zoon hyperactief was. Op basis van mijn eerdere ervaring met het meisje had ik echter aanvankelijk het gevoel dat de jongen niet echt hyperactief was. Hoewel zijn bewegingen chaotisch en ongeremd waren, vermoedde ik dat er diepere onderliggende problemen waren. Ik verzekerde de moeder dat ik de zaak zou onderzoeken en mijn best zou doen om haar zoon te helpen.

De leerling volgde inderdaad geen enkel systeem en respecteerde het gezag van niemand, ook niet van mij als zijn leraar. Hij vertoonde abnormaal gedrag, was gewelddadig tegen zijn klasgenoten en probeerde zelfs gewelddadig tegen mij te zijn. Hij was het grootste deel van de tijd rebels en, nog ernstiger, hij had moeite met het begrijpen en verwerken van verschillende soorten

informatie. Na het diagnosticeren van zijn toestand ontdekte ik dat hij leed aan een psychische aandoening. Zijn moeder weigerde dit echter te erkennen, uit angst voor maatschappelijk oordeel. In plaats daarvan verzon ze de diagnose "hyperactiviteit" om mij te misleiden. Als gevolg hiervan raakte ik verwikkeld in talloze problemen met de moeder, en haar zoon bleef lijden. Deze situatie is niet ongewoon, aangezien veel leerlingen falen op school omdat hun ouders maatschappelijke perceptie belangrijker vinden dan het welzijn van hun kinderen.

In mijn eerste jaar als basisschoolleraar, toen ik een vierde klas overnam van de vorige leraar, kreeg ik veel tips en aanbevelingen. Daaronder was een opmerking over een van de leerlingen: "Deze leerling is erg eenzaam, zijn leeftijdsgenoten benaderen hem niet, en laat hem alsjeblieft met rust, benader hem ook niet, leraar." Toen ik vroeg waarom, antwoordde de vriendelijke leraar: "Hij heeft autisme."

Autismespectrumstoornis is een neurologische ontwikkelingsstoornis die ervoor zorgt dat een individu atypisch is.

Volgens de onderwijspsychologie is het een hersenstoornis die van invloed is op hoe een persoon anderen waarneemt en met hen omgaat, wat leidt tot veel problemen omdat de getroffen leerling niet in staat is om op de juiste manier met zijn schoolomgeving om te gaan. Dit resulteert in aanzienlijke moeilijkheden in sociale communicatie, en deze stoornis omvat ook repetitief gedrag dat varieert in ernst en mate van afwijking.

Tekenen van autisme bij leerlingen verschijnen meestal tijdens de vroege kinderjaren, zoals een gebrek aan oogcontact, niet reageren wanneer ze worden geroepen, of onverschilligheid tegenover verzorgers (ouders of leraren). Ze kunnen introvert of agressief worden of taalvaardigheden verliezen die ze eerder hadden verworven. Vaak worden deze tekenen duidelijk voor leraren na slechts een paar dagen les.

Het is gebruikelijk dat een leerling met autisme een uniek gedragspatroon vertoont, schommelend tussen hoge en lage prestaties, wat resulteert in aanzienlijke leerproblemen. Sommige autistische leerlingen vertonen tekenen van lagere intelligentie in vergelijking met hun leeftijdsgenoten, maar ik heb gemerkt dat een autistische leerling snel kan leren, ondanks voortdurende communicatieproblemen met zijn schoolomgeving, vooral als het gaat om sociale conventies.

Een autistische leerling houdt niet van knuffels of enige vorm van fysiek contact en blijft liever geïsoleerd in zijn eigen wereld. Hij heeft moeite met visuele communicatie en heeft vaak een gezicht dat geen emoties uitdrukt. Hij spreekt met merkbare moeite, begint laat met spreken of gebruikt heel weinig woorden, waardoor hij geneigd is het vermogen om vloeiend te spreken te verliezen. Zijn stemtoon mist vaak balans en harmonie met emotionele expressie, en hij is niet proactief in gesprekken, noch uit hij zijn behoeften direct. Vaak spreekt hij als een robot, herhaalt dezelfde zinnen en kan hij zelfs moeite hebben om eenvoudige, routinematige instructies te begrijpen. Hij mist ook vaardigheden in redeneren,

interpretatie en analyse. Zijn lichaamstaal is vaak inconsistent met wat er in zijn hoofd omgaat of wat hij uitdrukt.

Terwijl ik les bleef geven, begon de autistische leerling meer te integreren in zijn schoolomgeving. Hij zou kunnen interacteren met enkele van zijn leeftijdsgenoten, afhankelijk van het niveau van lesgeven dat ik zowel binnen als buiten de klas bood. Dit suggereert dat sociale communicatie bij autistische leerlingen kan worden verbeterd, en het hangt grotendeels af van hun leraren.

Na verloop van tijd werd ik bevriend met mijn "autistische" leerling. Ik vond hem zeer intelligent, met een intelligentie die zelfs die van de schooldirecteur op dat moment overtrof (ik hielp haar uit een gênante situatie in mijn klas). Ik won zijn vertrouwen in die mate dat hij zijn geheimen met mij deelde, nadat ik had beloofd ze niet te onthullen. Hij sloot ook vriendschap met enkele van zijn jongere leeftijdsgenoten. Wat zijn studie betreft, had hij moeite met lezen vanwege zijn probleem om letters consistent uit te spreken en had hij moeite met schrijven vanwege zijn slechte handschrift. Hij blonk echter uit in denken en het oplossen van zelfs de meest complexe wiskundeproblemen, vooral in de algebra.

Een heel schooljaar lang gaf ik les aan leerlingen in de eerste klas van de basisschool, van 12:30 tot 17:00 uur elke dinsdag, zonder onderbreking, zelfs niet voor een pauze van tien minuten. Het is belangrijk op te merken dat de leerlingen op dit niveau allemaal niet ouder waren dan 7 jaar. Ik wil graag vermelden dat ik er niet tegen kon om de leerlingen in mijn klas, voor wie ik

verantwoordelijk was voor het lesgeven, te zien bezwijken onder psychologische uitputting. Daarom overtrad ik vaak de voorschriften, waardoor leerlingen pauzes mochten nemen van tien tot vijftien minuten, met alle wettelijke gevolgen van dien en met de menselijke voordelen die hiermee gepaard gingen. Ik heb er geen spijt van.

Wat de leerlingen betreft, ze waren enigszins verdeeld in groepen met vergelijkbare problemen. Eén groep leed aan uitputting, wat hen gefrustreerd maakte vanwege de lange studieperiodes en hun opeenvolging, wat een negatieve invloed had op hun academische prestaties. Ze vroegen me wanneer ze naar huis konden zodra ze de klas binnenkwamen, omdat ze wisten dat we er van les naar les lang zouden zijn elke dinsdag, wat overweldigend voor hen voelde.

Een andere groep leerlingen hadden hun ouders besloten om hen niet elke dinsdag naar school te brengen, met verschillende excuses, waardoor ze achterop raakten in veel lessen, vooral die met betrekking tot het leren van het alfabet, aangezien de tweede letterontdekkingsles in het wekelijkse curriculum helaas elke dinsdag was gepland.

Een andere groep vond troost in het feit dat ze zich niet concentreerden op de lessen, maar op spel, ongeacht het type. Vanaf het moment dat ze binnenkwamen tot het tijd was om te vertrekken, waren ze afgeleid door veel dingen, behalve de leraar en wat er die dag werd onderwezen. Dit maakte dat ze zich niet

bewust waren van de lessen die werden gegeven, terwijl ze tegelijkertijd de tijd verspilden met tekenen of spelen.

De meeste eerstejaarsleerlingen begonnen elke dinsdag depressief naar de les te komen, omdat de lange tijd die in deze situatie werd doorgebracht een terugkerend probleem werd dat ze elke week tegenkwamen, wat leidde tot veel psychologische en mentale druk. Ik moet ook opmerken dat er een groep leerlingen was die genetisch gepredisponeerd was om in deze depressieve toestand te vervallen, wat het dinsdagschema alleen maar hielp verergeren.

Ik probeerde elke mogelijke methode die door specialisten in de onderwijspsychologie werd aanbevolen voor dergelijke gevallen, en ik ontdekte dat de meest effectieve methode, die tot zeer positieve resultaten leidde, cognitieve gedragstherapie was. Dit omdat speltherapie voor de meesten niet nuttig was, dynamische psychotherapie alleen ten goede kwam aan de leerlingen met een zeer hoge intelligentie, en gedragstherapie alleen effectief was voor degenen met ethische tekortkomingen, maar niet voor anderen.

Wat betreft de lesduur, stel ik voor dat deze niet langer mag zijn dan een uur, vooral voor basisschoolleerlingen in de eerste en tweede cyclus, en dat er een pauze moet zijn tussen opeenvolgende lessen. Bovendien beveel ik aan om iedereen vrij te stellen van de middagsessie, omdat mensen, vooral kinderen, na de lunch een dutje nodig hebben in plaats van lessen. Het begripsvermogen neemt zowel bij kinderen als bij volwassenen drastisch af.

De basisschool is organisch verbonden met de algemene sociale toestand op een manier die niet kan worden gescheiden. Daarom zal elk nieuw fenomeen in onze samenleving – als ik het zo mag zeggen – onvermijdelijk een directe of indirecte invloed hebben op het onderwijs, wat weerspiegeld wordt in de rol van de onderwijzende leraar enerzijds en op de leerlingen anderzijds.

Een van de sterkste vijanden van academische prestaties van leerlingen is stress in al zijn vormen, wat de leerling angstig maakt, vastberadenheid en focus doet verliezen, en kan zelfs leiden tot afwijzing van zowel de leraar als de school. In dergelijke situaties is de primaire rol van de leraar om deze druk zoveel mogelijk te verlichten en te verspreiden, om een vrolijke sfeer in de klas te behouden, wat als essentieel wordt beschouwd, op zijn minst voor het ontvangen en absorberen van lessen.

Een van de sociale fenomenen – die ik nieuw en zeer gevaarlijk vind voor zowel leerlingen als leraren – is de indringing van moeders, "bij wijze van spreken", in de schoolomgeving. Een moeder brengt haar kind 's ochtends onder verschillende voorwendselen naar school, om andere moeders te ontmoeten die hetzelfde doen met hun kinderen, om de leraar te ontmoeten en om elk klein detail over het onderwijs te bespreken, onder het mom van "sociale partners".

Het fenomeen van vrouwen die zich bij schoolpoorten verzamelen, opent de deur naar druk op zowel leerlingen als leraren. Sociale koppigheid, opscheppen over de academische prestaties van

kinderen, vergelijkingen maken tussen kinderen, enzovoort, creëert vaak bijproblemen, vooral voor de leraar. Elke vrouw wil dat haar zoon nummer één is, en zal de leraar met alle middelen onder druk zetten, zelfs tot het bedreigen van sommige leraren, in de hoop goede of uitstekende resultaten voor hun kinderen te krijgen, ver weg van legitieme competitieve methoden binnen de school.

In onze gemeenschap slaagt een vrouw er vaak niet in om haar sociale doelen te bereiken, die doorgaans zijn om zich te onderscheiden door een prestigieuze sociale positie te bekleden, en wendt ze zich tot het huwelijk, het krijgen van kinderen en het naar school sturen van haar kind. Vervolgens eist ze dat haar kind de toppositie inneemt onder zijn leeftijdsgenoten om haar ijdelheid te bevredigen wanneer ze met haar leeftijdsgenoten in roddelkringen zit. Als het kind er niet in slaagt om aan de illusies van zijn moeder te voldoen, grijpt ze naar alle methoden om de leraar onder druk te zetten om haar zoon te verwennen, hem hoge, valse academische cijfers te geven.

Voor deze groep vrouwen is academische prestatie niet langer het ultieme doel; wat voor hen telt zijn de cijfers. Sommigen gebruiken zelfs verschillende, meestal illegale methoden om de leraar onder druk te zetten om hun kinderen valse cijfers te geven, allemaal om op te scheppen en hun ijdelheid te tonen voor een valse sociale spiegel.

Deze sociale situatie heeft de leerlingen in een zeer ellendige positie gebracht. Sommigen hebben gevoelens van haat jegens hun

leraar ontwikkeld vanwege de voortdurende provocatie van hun moeder, die probeert problemen met de leraar te creëren om te bewijzen dat de academische achteruitgang van haar kind niet te wijten is aan de luiheid van het kind, maar aan de "haat" van de leraar. Aan de kant van de leraar, die met eer en vastberadenheid met deze druk wordt geconfronteerd, wordt hij altijd onderworpen aan valse geruchten, deels vanwege de angst en lafheid van de administratie voor deze groep vrouwen, evenals de samenzweringen van de vrouwen zelf. Dit vermindert het vermogen van de leraar om zich te concentreren op het geven van lessen, soms tot het punt van volledig onvermogen om dit te doen.

Ik stel voor om deze vrouwen weg te jagen van de poorten van onderwijsinstellingen en vast te houden aan de wettelijk geregelde ontvangsttijden, die niet meer dan een half uur per week mogen bedragen. Zelfs de ontvangst mag niet willekeurig zijn, waarbij ze de leraar aanvallen zonder enige vooraankondiging of rechtvaardiging. Het moet onder toezicht en bewustzijn van de administratie gebeuren, zodat de leraar niet alleen op het slagveld tegenover deze "roofdieren" komt te staan, zonder bescherming of enige dekking.

Er zijn bepaalde situaties waarvan ik geloof – op basis van mijn ervaring in het onderwijs – dat ze druk kunnen uitoefenen op een leraar, vooral als ze zich in de beginfase van hun carrière bevinden. Een van deze kwesties is de titel van "professionele ervaring", waarbij we vaak zien dat een leraar die vele jaren in het onderwijsveld heeft doorgebracht – dit komt veel voor in mijn

omgeving – gelooft dat die jaren in het beroep voldoende zijn om hem een "god" van het onderwijs te maken. Zijn meningen worden heilig, zijn ideeën worden behandeld als goddelijke inspiratie en zijn daden worden beschouwd als de absolute waarheid, eeuwig en onveranderlijk.

Dit type leraar – een met uitgebreide professionele ervaring – ongeacht hoeveel jaren hij heeft gediend, lijdt aan grootheidswaanzin, die voortkomt uit zijn familiale situatie. Deze "goden van het onderwijs" vertonen gedragingen die verband houden met psychische stoornissen, voortkomend uit genetische factoren, maar andere oorzaken kunnen ook bijdragen, zoals gezinsontwrichtingen, dominantie binnen het gezin en buitensporige spanningen in geïsoleerde omgevingen. Deze factoren kunnen het voor hen gemakkelijker maken om psychotische persoonlijkheden te ontwikkelen, helaas.

De herhaalde psychologische schokken veroorzaakt door de druk van hun omgeving en de samenleving op de "goden van het onderwijs" maken hen mentaal geschokt en diep getroffen. Dit leidt tot gevoelens van frustratie, falen en een psychologisch conflict tussen het verlangen van de leraar om zijn ambities te vervullen en zijn angst om te falen. De gedragstheorie suggereert dat dergelijke individuen aan paranoia lijden, die ontstaat door hun onjuiste aanleren van bepaalde foutieve gewoonten.

De "oude leraar" lijdt aan psychotische aandoeningen (psychische aandoeningen), gekenmerkt door aanhoudende en duidelijke

waanideeën, vanwege de controle van een reeks vaste overtuigingen. De waanideeën van de "oude leraar" draaien om gevoelens van grootsheid en vervolging. Ze leven met dominante gedachten die hen doen hallucineren, en hoewel hun spraak logisch lijkt, geloven ze heilig in hun onjuiste ideeën, omdat dit een pathologische psychologische aandoening is. In deze toestand ontwikkelt de "oude leraar" een complex geloofssysteem dat is gebaseerd op realistische illusies, die hen ervan overtuigen dat ze worden vervolgd door andere sociale groepen, waarbij de onderliggende reden voor hun vervolging hun grootsheid en belangrijkheid is.

De "oude leraar" is zeer spraakzaam, constant in beweging van het ene onderwerp naar het andere zonder enig verband daartussen. Hij is hyperactief, slaapt weinig, gaat vaak lange periodes zonder rust, wat hem ongelooflijk vermoeid maakt. Hij beweert ook constant buitengewone prestaties te hebben geleverd door opeenvolgende generaties les te geven, waarbij hij met name het verleden benadrukt, dat hij beschouwt als de "gouden eeuw" die nooit meer terugkeert.

De toestand van de "oude leraar" is typisch het resultaat van een psychische aandoening, vaak een bipolaire stoornis. Daarom stel ik voor om elke tien jaar "psychologische" beoordelingen uit te voeren bij leraren in het onderwijsveld. Als bij de "oude leraar" grootheidswaanzin wordt vastgesteld, moet een psychologische specialist hem onmiddellijk opnemen in een ziekenhuis om te worden gevolgd door een gespecialiseerd medisch team. Ze

moeten periodiek antipsychotica en kalmerende middelen krijgen om hen te helpen rusten van hun overmatige beweging en te voorkomen dat ze zichzelf uitputten. De leraar moet zo lang als nodig in het ziekenhuis blijven, omdat grootheidswaanzin vaak kan leiden tot schizofrenie. In dergelijke gevallen kan het achterlaten van een leraar met schizofrenie op straat een gevaar vormen voor onschuldige burgers.

Wat nieuwe leraren betreft, raad ik hen aan om confrontaties met de oudere leraren te vermijden, omdat iemand met grootheidswaanzin gevaarlijk kan zijn voor iedereen die hem uitdaagt of bekritiseert, vooral als de oudere leraar een scherp voorwerp of wapen vasthoudt, of als de nieuwe leraar alleen is en niemand heeft om hem te helpen als de oudere leraar hem probeert te schaden.

Op basis van mijn ervaring in het onderwijs kan de mijn van professionele ervaring ook andere mensen treffen dan ervaren leraren, met name onderwijsinspecteurs en zelfs schooldirecteuren. Degenen die het meest vatbaar zijn voor deze gevaarlijke aandoening, op basis van wat ik waarneem, zijn vrouwelijke leraren, om verschillende en vele redenen.

De samenleving om mij heen – als ik het zo mag zeggen – beschouwt de leraar nog steeds als een arm persoon, en de school als een zwakke instelling. Het is niet zo sterk als instellingen zoals de politie of het rechtssysteem. Deze kijk op leraren heeft ertoe geleid dat velen hen met flagrant gebrek aan respect behandelen,

ook al horen ze misschien mooie woorden over het eren en vereren van hen. De realiteit onthult echter veel verborgen waarheden, waarbij leraren constant onder controle staan zonder ontsnapping.

"Geef de leraar de waardigheid van een ambassadeur en het salaris van een minister", zoals de Japanse natiestaat zegt. Als je een land wilt opbouwen zoals Japan, dat erin is geslaagd om uit de cirkel van de onderontwikkelde wereld te komen naar andere cirkels buiten de wereldwijde classificatie, geloof ik niet dat de Japanse leraar – de professor – iemand is die zijn salaris ontvangt van kringen van de openbare dienst, zoals het geval is met onze leraren!

Ik stel voor om leraren een salaris te geven dat ten minste gelijk is aan de helft of iets meer dan het salaris van een minister in ons land, terwijl ze tijdens hun werk immuniteit krijgen, gelijkwaardig aan die van parlementsleden en leden van de volksvergadering. Is de leraar niet de eerste en meest directe opvoeder van het volk?

Wat instellingen betreft, stel ik voor dat scholen worden gescheiden van gemeenten en rechtstreeks worden verbonden met het relevante ministerie. Elke school moet een financieel beheerder, een eigen IT-afdeling en een toegewijd team hebben dat verantwoordelijk is voor het aanpakken van de zorgen van leraren, vooral die met betrekking tot het onderzoeken van manieren om lesmethoden en -middelen te verbeteren.

Ik stel voor om een jumelage-systeem op te zetten tussen onze scholen en die in andere landen, zodat onze leraren kunnen

communiceren met hun collega's in verschillende landen en kunnen profiteren van het uitwisselen van ervaringen. We moeten leraren ook faciliteren om naar het buitenland te reizen door hen speciale diplomatieke paspoorten te verlenen. Dit zou veel deuren voor leraren openen, waardoor ze de kans krijgen om kennis te maken met de culturen en talen van andere landen die ideologisch en cultureel verschillen van de onze.

Het aannemen van strikte wetgeving die iedereen die een leraar schaadt, straft, en dit rigoureus en met spoed uitvoeren, is noodzakelijk om de macht van leraren in de samenleving te herstellen – als ik het zo mag zeggen. Dit moet er ook voor zorgen dat alle obstakels voor leraren worden weggenomen door hen uitgebreide bevoegdheden te verlenen, waardoor ze in sterkere posities komen te staan dan enige andere organisatorische of wettelijke instellingen in de hele republiek.

Scholen moeten vrij worden gehouden van alle politieke en ideologische conflicten, en de media moeten voor leraren worden opengesteld via al hun platforms, om de status van de leraar te verheffen van een gewone werknemer tot die van een ster die andere sociale groepen zou moeten beïnvloeden. Dit zou helpen om de trivialiteit aan te pakken die onze jeugd treft via verschillende sociale media, zowel fysiek als virtueel.

Alle instellingen van de republiek moeten worden gemobiliseerd om leraren te dienen, en leraren moeten worden geplaatst in adviesfuncties waar hun mening wordt gerespecteerd over alle

zaken die verband houden met welke sector dan ook. Ze moeten ook de kans krijgen om hun ideeën te uiten, die grondig moeten worden bestudeerd, met aanbevelingen voor implementatie als specialisten ermee instemmen ze te accepteren.

Scholen moeten worden uitgebreid en gemoderniseerd, met prioriteit en het leeuwendeel van de jaarlijkse begroting van de republiek die aan hen wordt toegewezen. Leraren moeten ook in staat worden gesteld om te reizen en deals te sluiten met internationale instellingen om hun onderwijsinstellingen uit te rusten met alle benodigde middelen, zoals bepaald door de leraren zelf, op een manier die ten goede komt aan de leerlingen onder hun directe verantwoordelijkheid.

Leraren moeten worden opgenomen in de officiële delegaties van de republiek, met het recht om uitnodigingen te accepteren of te weigeren – hoewel ik er zeker van ben dat de meeste leraren (in ieder geval mijn collega's) ze zullen afwijzen. Bovendien moeten alle VIP-lounges tot hun beschikking staan, van luchthavenlounges waar ze buitenlandse lerarengasten kunnen ontvangen, tot verschillende accommodaties in alle steden, om speciale diensten te verlenen aan deze vooraanstaande gasten.

... En Allah weet wat het beste voor ons is.